

Arrest

nr. 306 740 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 november 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Kosovo, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 15 juni 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat hij en zijn echtgenote niet kunnen terugkeren naar Kosovo omwille van de problemen van hun dochter. Hij haalde tevens zijn medische problematiek en die van hun zoon aan.

De commissaris-generaal verklaarde zijn verzoek kennelijk ongegrond omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door hen verklaarde problemen en er geoordeeld werd dat, voor zover zij dit nodig zouden hebben, beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn in Kosovo. Wat betreft zijn medische problemen, en de medische problemen van zijn zoon, stelde de commissaris-generaal vast dat deze in het land van herkomst werden opgevolgd, dat deze medische problemen op zich geen verband houden met de artikelen 48/3 en 48/4, en dat een mogelijkheid openstaat tot een regularisatieaanvraag op basis van medische elementen. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 241 960 van 7 oktober 2020.

In het kader van zijn huidig volgend verzoek verwijst verzoeker opnieuw naar de motieven die hij en zijn echtgenote uiteenzetten in hun vorig verzoek. Zijn echtgenote herhaalt dat hij en hun oudste zoon ziek zijn en dat hun jongste zoon graag in België wil werken en leven. Zij voegt nog toe dat de levensomstandigheden en medische zorgen in Kosovo niet dezelfde zijn. Zelf stelt verzoeker niemand in Kosovo te hebben en vermoedt hij dat de medicatie die hij neemt niet beschikbaar is in Kosovo.

Ter staving van zijn volgend verzoek legt verzoeker een medische bundel neer aangaande zijn gezondheidssituatie alsook een medisch attest aangaande zijn oudste zoon die niet in de mogelijkheid is om naar Brussel te komen.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker louter eerder afgelegde verklaringen herhaalt, hetgeen de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad niet ombuigt. Verzoekers vermoeden dat de medicatie die hij neemt niet beschikbaar is in Kosovo is voorts een blote bewering. Een mogelijks kwaliteitsverschil houdt overigens geen verband met het Vluchtelingenverdrag. De wens van hun jongste zoon om in België te werken en leven maakt geen deel uit van verzoekers beschermingsverzoek nu hij meerderjarig is. Voorkeuren in verband met woon- of werkplaats hebben bovendien evenmin uitstaans met de internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker bijgebrachte stukken hebben enkel betrekking op zijn gezondheidssituatie en die van zijn zoon. Deze elementen worden niet betwist en werpen geen nieuw licht op de beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Zo beperkt verzoeker zich tot het stellen dat het niet volstaat te verwijzen naar zijn eerdere verzoek. De Raad wijst er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale

bescherming aanzienlijk groter maken. De beweringen van verzoeker als zou de commissaris-generaal de nieuwe verklaringen en bijgebrachte stukken niet hebben onderzocht, mist voorts elke grondslag gezien uit de bestreden beslissing (zoals samengevat onder punt 4) onmiskenbaar blijkt dat deze verklaringen en documenten wel degelijk in rekening werden genomen en werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers huidige tweede verzoek.

De opmerking dat hij consistent is waar hij vasthoudt aan zijn eerdere asielmotieven, wijzigt hier niets aan en kan de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen of ontkrachten. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, volstaat niet om de eerder gedane beoordeling door zowel het CGVS als de Raad in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek omtrent zijn voorgehouden problemen en medische problematiek in een ander daglicht te stellen.

De medische verslagen aangaande verzoekers gezondheidstoestand en die van zijn oudste zoon vermogen de eerder gedane beoordeling van het CGVS en de Raad evenmin in een ander daglicht te plaatsen. Deze medische documenten bevestigen nog maar eens verzoekers medische problematiek en die van zijn zoon.

Wat betreft medische problemen blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat eventuele schade als gevolg van algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of onder artikel 48/3 van dezelfde wet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, een risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te verlenen.

Verzoeker voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Kosovaarse autoriteiten hem en zijn zoon op intentionele wijze de nodige passende medische zorgen, medicatie of begeleiding zullen ontfangen, temeer zij beiden in het land van herkomst werden opgevolgd zoals vastgesteld in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek. In zoverre aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Kosovo, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4. De Raad wijst erop dat verzoeker en zijn zoon voor een beoordeling van voormelde medische problemen een beroep moeten doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de loutere bewering dat verzoeker onvermogen is en in zijn land van herkomst niet over huisvesting of een adequaat netwerk beschikt, herhaalt de Raad dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In casu tonen verzoekers niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Kosovo sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Kosovo door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wordt benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor artikel 4 van het Handvest.

6. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

7. Verzoeker klaagt nog aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van tien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd.

Deze termijn van tien dagen is een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn worden afgeleid dat het volgende verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

8. Verzoeker klaagt tevens aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal hoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

10. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van het beroep van verzoekers echtgenote, gekend onder rolnummer 296 144, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“De zaken 296 144 en 296 229 (volgnr. 11) worden gezamenlijk opgeroepen en behandeld.

Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands in beide zaken.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van hun verzoeken om te worden gehoord, stelt verzoekers’ advocaat het niet eens te zijn met de hierin gemaakte analyse. Zij stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de nieuw aangebrachte elementen, meent dat een terugkeer naar Kosovo voor verzoekers onmogelijk is en verwijst hiertoe specifiek naar hun lange afwezigheid uit dit land en op de medische problemen binnen hun gezin, met name het gegeven dat verzoeker werd getroffen door een hersenverlamming en hun zoon lijdt aan een ontwikkelingsstoornis. Dit heeft tot gevolg dat verzoekster “er alleen voor staat”, en ook toen zij nog in hun land van herkomst verbleven konden verzoekers niet rekenen op voldoende steun vanwege de nationale instanties. Verzoeker’ advocaat legt eens te meer de nadruk op hun lange afwezigheid en stelt dat deze tot gevolg heeft dat zij bij terugkeer geen aanspraak zullen kunnen maken op steun en niet zullen beschikken over huisvesting of een netwerk dat hen kan ondersteunen, wat maakt dat zij dreigen terecht te komen in een toestand van zeer verregaande deprivatie. De nalatigheid van de Kosovaarse overheid in deze kadert wel degelijk binnen het Vluchtelingenverdrag. Tot slot hekelt verzoekers’ advocaat het gegeven dat zij naar aanleiding van de thans voorliggende, tweede verzoeken om internationale bescherming niet opnieuw werden gehoord door de diensten van verweerder, zodat er geen gedegen onderzoek heeft plaatsgevonden en er minstens aanleiding is om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar de verwerende partij. Verder bevraagd door de voorzitter, lichten verzoekers in persoon nog toe dat zij een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen hebben ingediend voor hun zoon, maar niet voor verzoeker.”

5. De Raad stelt vast dat verzoeker ter zitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige en valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 21 november 2023.

5.1. Het betreft in casu verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming in België. Verzoeker diende huidig volgend verzoek om internationale bescherming in op 26 april 2023. Het eerste verzoek van verzoeker en zijn echtgenote werd eind februari 2022 kennelijk ongegrond bevonden, waarna zij in beroep gingen bij de Raad die bij arrest nr. 241 960 van 7 oktober 2020 hun beroep verwierp. Verzoeker en zijn echtgenote bleven al de jaren nadien op Belgisch grondgebied. Nadat hun vorig verzoek definitief werd afgesloten, dienden ze 3,5 jaar later huidig volgend verzoek in.

5.2. In het kader van huidig volgend verzoek wordt in de beschikking van 21 november 2023, in navolging van het CGVS, vastgesteld dat verzoeker bij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bijbrengt en er evenmin feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verzoeker slaagt er met zijn algemeen betoog ter zitting niet in de gronden van de beschikking die zo doen concluderen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekers argumentatie ter zitting betreft immers in wezen niets meer dan een loutere herhaling van elementen en argumenten die hij al eerder aanhaalde, zoals verklaringen omtrent zijn medische situatie en die van zijn zoon die hij al bij zijn vorig, eerste verzoek aflegde, waar reeds uitgebreid rekening mee werd gehouden en uitgebreid over werd geoordeeld. Daarnaast beperkt het betoog zich tot het opwerpen van losse algemene beweringen.

5.3. Waar verzoekers advocaat opnieuw hekelt dat verzoeker en zijn echtgenote naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet opnieuw werden gehoord door het CGVS, wijst de Raad erop dat op die kritiek reeds uitgebreid werd ingegaan en hierover werd geoordeeld. Het antwoord op die argumentatie kan eenvoudigweg in de beschikking worden gelezen, meer bepaald in punt 8.

Door louter opnieuw diezelfde kritiek te herhalen, zonder echter ook maar enigszins in te gaan op de beschikking, laat staan enige concrete en inhoudelijke repliek te formuleren, ontkracht noch weerlegt verzoeker hetgeen hierover in de beschikking staat te lezen. Het louter herhalen van kritiek waarop het antwoord in de beschikking staat, zonder enige concrete repliek hiertegen in te brengen, is allerminst ernstig.

Een vraag om te worden gehoord heeft immers geenszins als opzet al eerder aangehaalde argumentatie, waarmee reeds terdege werd rekening gehouden en waarbij het antwoord erop in de beschikking staat te lezen, klakkeloos te herhalen, zonder meer. Het doel van een vraag tot horen bestaat er precies in om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker en zijn advocaat lijken hier volledig aan voorbij te gaan.

Verzoeker verzaakt geheel aan het voorgaande. Door louter en alleen eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zoals waar opnieuw naar de medische problemen van verzoeker en zijn zoon wordt verwezen, zonder echter ook maar enigszins concreet in te gaan op en enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft verzoeker hiertoe manifest in gebreke.

5.4.1. Wat betreft de opmerkingen ter zitting omtrent de medische problemen van verzoeker en zijn zoon, verwijst de Raad naar hetgeen hierover in de beschikking reeds uitgebreid werd opgemerkt. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn algemeen en herhalend betoog op zitting er allerminst in slaagt om afbreuk te doen aan de gronden in de beschikking, zoals die in punt 5 van de beschikking waar concreet wordt ingegaan op de door verzoeker bij huidig volgend verzoek afgelegde verklaringen en neergelegde documenten inzake zijn gezondheidstoestand en deze van zijn zoon, gezondheidsproblemen die al eerder werden aangehaald en omstandig werden beoordeeld in het kader van het eerste beschermingsverzoek. In de beschikking wordt concreet toegelicht en uiteengezet waarom de nieuw afgelegde verklaringen en bij huidig volgend verzoek neergelegde documenten geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet betreffen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Verzoeker laat geheel na ter zitting valabele argumenten bij te brengen die thans anders doen oordelen en toont nog steeds niet aan dat deze medische problemen onder de toepassingsvoorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen, zoals uiteengezet in punt 5 van de beschikking.

5.4.2. De Raad voegt, waar er in de beschikking op wordt gewezen dat verzoeker en zijn zoon voor een beoordeling van hun medische problemen een beroep moeten doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, er nog aan toe dat verzoeker en zijn zoon dit ook effectief en al meermaals hebben gedaan, maar zonder succes.

Op 12 april 2019 dienden verzoeker en zijn echtgenote en hun zoon J. K. een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van de aandoeningen van voornoemde zoon. Op 16 juli 2019 werd die aanvraag ontvankelijk maar ongegrond verklaard. Hiertegen werd een annulatieberoep ingediend, waarna de Raad dit beroep bij arrest nr. 230 749 van 20 december 2019 heeft verworpen.

Eveneens op 12 april 2019 dienden verzoeker en zijn echtgenote en één van hun kinderen ook een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in functie van de aandoeningen van verzoeker. Bij beslissing van de gemachtigde van de minister van 22 juli 2019 werd die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Ook tegen die beslissing werd een annulatie-beroep ingediend, dat door de Raad bij arrest nr. 248 720 van 4 februari 2021 werd verworpen.

Op 9 maart 2021 dienden verzoeker en zijn echtgenote en zoon J.K. een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor de medische aandoeningen van J.K. Op 7 april 2021 werd die aanvraag ontvankelijk maar ongegrond verklaard. Het beroep tegen die beslissing werd verworpen bij arrest nr. 258 897 van 30 juli 2021.

Op 9 maart 2021 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor de medische aandoeningen van verzoeker. Die aanvraag werd bij beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 april 2021 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Het beroep tegen die beslissing werd verworpen bij arrest nr. 258 898 van 30 juli 2021.

In dat arrest werd o.a. geoordeeld:

“Uit het medisch advies blijkt dat eerste verzoeker actueel een medicamenteuze behandeling krijgt. De arts-adviseur concludeert uit de informatie van de MedCOI-databank dat de volledige medische behandeling en opvolging voor eerste verzoeker beschikbaar is in Kosovo. Dit wordt niet betwist. Uit de bespreking hierboven blijkt dat eerste verzoeker niet aangewezen is op de mantelzorg van zijn partner voor zijn activiteiten uit het dagelijkse leven. Aangezien verzoekers partner geen bewijs van arbeidsongeschiktheid aanhaalt is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat zijn partner kan instaan voor de eventuele medische kosten door tewerkstelling. Daar waar verzoekers wijzen op de medische aandoeningen van hun zoon J.K. wijst de Raad op de bespreking in het arrest nr. 258 897 van 30 juli 2021 waaruit blijkt dat er in Kosovo dagopvang beschikbaar is voor mentaal gehandicapten. Bovendien merkt de arts-adviseur terecht op dat verzoekers dochters vanuit het buitenland financiële hulp kunnen bieden. Waar verzoekers betogen dat de dochters “geenszins gehouden zijn” om financiële hulp te verlenen, doet hun betoog geen afbreuk aan het feit dat zij evenmin verhinderd worden om aan hun ouders financiële ondersteuning te bieden. Waar verzoekers erop wijzen dat zij hun herkomstland reeds op 12 november 2017 verlieten en niet in 2019, weerleggen zij niet dat zij actueel geen familie of vrienden meer zouden hebben in Kosovo waarop zij beroep kunnen doen voor eventuele (financiële) hulp en opvang.

(...)

De Raad herhaalt dat uit het medisch advies blijkt dat verzoeker enkel een medicamenteuze behandeling krijgt en dat behandeling en opvolging door een huisarts, cardioloog en eventuele revalidatie beschikbaar is in het thuisland. Bovendien is dagopvang voor mentaal gehandicapten beschikbaar in Kosovo. De vaststelling dat verzoekers partner, doordat zij niet arbeidsongeschikt is, kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de medicamenteuze behandeling is bijgevolg niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. Daarnaast wijst de arts-adviseur op de dochters van eerste verzoeker die vanuit het buitenland financiële ondersteuning kunnen bieden. Verzoekers weerleggen ook niet dat zij in het herkomstland over familie en vrienden beschikken waarop zij beroep kunnen doen voor eventuele (financiële) hulp en opvang. Ten slotte motiveert de arts-adviseur nog het volgende: “Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens-generende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Waar verzoeker en zijn echtgenote ter zitting van de Raad op 26 januari 2024 opmerken dat zij een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen hebben ingediend voor hun zoon, maar niet voor verzoeker, klopt dit dus niet, gelet op het voorgaande. Immers, ook voor verzoeker werd reeds meermaals vergeefs een procedure 9ter ingediend. Verzoekers verklaringen ter zitting ontberen dan ook feitelijke grondslag. Uit de voorgaande procedures 9ter blijkt dat voor verzoekers en hun zoon een adequate medische behandeling en opvolging in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn. Verder herhaalt de Raad wat werd gesteld in punt 5 van de beschikking: *“Verzoeker voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Kosovaarse autoriteiten hem en zijn zoon op intentionele wijze de nodige passende medische zorgen, medicatie of begeleiding zullen ontfangen, temeer zij beiden in het land van herkomst werden opgevolgd zoals vastgesteld in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek.”* Verzoeker brengt geen elementen aan die hierover anders doen besluiten.

5.5. Met betrekking tot de opmerking ter zitting van de advocaat dat verzoekers echtgenote “*er alleen voor staat*”, en ook toen zij nog in hun land van herkomst verbleven verzoekers niet konden rekenen op voldoende steun vanwege de nationale instanties, wijst de Raad erop dat dit niet overeenstemt met hetgeen eerder in het kader van het eerste beschermingsverzoek van verzoeker en zijn echtgenote werd vastgesteld en geoordeeld, en het evenmin strookt met de vaststellingen en beoordelingen van de Raad in het kader van de opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven aangehaald.

Dat de lange afwezigheid van verzoeker, zijn echtgenote en zoon J.K. tot gevolg heeft dat zij bij terugkeer geen aanspraak zullen kunnen maken op steun en niet zullen beschikken over huisvesting of een netwerk dat hen kan ondersteunen, wat maakt dat zij dreigen terecht te komen in een toestand van zeer verregaande deprivatie, betreft niets meer dan blote, niet in het minst ondersteunde beweringen.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in de richtlijn 2011/95/EU en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). Het volstaat aldus niet dat de vervolging of ernstige schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen in de gezondheidszorg of de sociale zekerheid in het land van herkomst. De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als vervolging of ernstige schade (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Er kan dus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van een van de andere in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vermelde actoren wordt aangetoond en verzoeker bij terugkeer op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan vervolging, foltering of een onmenselijke behandeling.

De Raad herneemt de grond in punt 5 van de beschikking dat verzoeker niet aantoont en uit het rechtsplegingsdossier ook niet blijkt dat er in Kosovo sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker voerde bovendien eerder niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Kosovo door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het op algemene wijze, zonder enige begin van bewijs, voorhouden van het tegendeel, is vanzelfsprekend niet van aard om op die eerdere vaststellingen een ander licht te werpen. Verzoekers advocaat preciseert bovendien niet in het minst, en toont niet aan dat “*de nalatigheid van de Kosovaarse overheid in deze [...] wel degelijk [kadert] binnen het Vluchtelingenverdrag*”. Dit betreft niets meer dan een algemene, niet uitgebouwde of onderbouwde bewering. Zulke algemene opmerkingen zijn allerminst van aard de concrete vaststellingen van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Het weze ten slotte herhaald dat uit niets blijkt dat de echtgenote van verzoeker niet kan werken, dat verzoekers dochters vanuit het buitenland financiële hulp kunnen bieden en zij geenszins aantonen dat zij actueel geen familie of vrienden meer zouden hebben in Kosovo op wie zij (tijdelijk) een beroep kunnen doen voor eventuele (financiële) hulp en opvang. Het loutere gegeven dat er een kwaliteitsverschil is in gezondheidszorg, of dat er geen openbare ziekteverzekering bestaat in Kosovo of dat de sociale zekerheid aldaar niet op hetzelfde niveau staat als in België, houdt op zich geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.6. De kritiek ter zitting dat onvoldoende rekening werd gehouden met de nieuw aangebrachte elementen, betreft evenzeer een algemene bewering die verzoeker niet in concreto weet aan te tonen.

Het betreft in wezen niets meer dan een loutere ontkenning van de in de beschikking gedane en onderbouwde vaststelling dat in casu wel degelijk rekening wordt gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, en dat deze elementen afdoende werden onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen, waarbij op een gemotiveerde wijze wordt vastgesteld en geconcludeerd dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die

de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Dat verzoeker het hiermee niet eens is, zoals zijn advocaat opwerpt, doet geen afbreuk aan de concrete gronden die zo doen besluiten.

5.7. Gelet op al het voorgaande, blijft het standpunt in de beschikking dat de door verzoeker bij huidig volgend verzoek aangehaalde elementen geen nieuwe elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gehandhaafd.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES